

HELMERS UNDERLIGA RESOR

Helmer gick långsamt genom skogen med kniven i handen, han lyssnade noggrant och plötsligt hörde han ett prasslande ljud som kom från en stor buske. Han gick närmare för att se vad det var och då upptäckte han att det inte var en buske utan en björn! Björnen var stor som en stuga och den hade mossa och blåbärsris som växte på ryggen. Det mest förvånande med björnen var att den inte hade tassar som vanliga björnar utan bläcksvarta hovar! Den hade blodsprängda ögon, enorma käkar med sabelliknande tänder, den hade även ett stort ärr över ena ögat. Den tittade ilsket på Helmer. Helmer, som ändå var en modig pojke, hade aldrig sett något liknande men han var inte rädd, tvärtom! Helmer kastade sig på björnen och högg den i nacken! Till sin förvåning var björnen helt oskadd, det var snarare kniven som hade gått sönder. Besten vrålade och slog undan Helmer som landade vid ett träd. Helmer hade ont överallt men det skulle inte stoppa honom! Han tog den lilla oljetunnan han hade i väskan och kastade den mot björnen. Tunnan gick sönder och oljan spred sig över hela odjuret. Det var Helmers chans! Han tände en tändsticka och kastade den mot björnen. Inom kort brann besten och segern gick till Helmer. Eldens smaragdgröna flammor symboliserade att ett av de starkaste skogsdjuren hade besegrats. Flammorna lyste upp pojkens ögon och han kände den starka värmen tränga genom hans kläder.

Han tog några steg ifrån den brinnande kolossen när han upptäckte en ugglan. Ugglan tittade konstigt på honom. Den hade små stränga ögon, fjäderdräkten var som en taggbuske och de krokiga klorna var mörka som en vinternatt. Plötsligt utropade ugglan med en mjuk men ändå sträng röst: – Helmer det är dags att göra läxorna! Helmer blev förvånad. Han hade just kämpat mot ett enormt monster, vad hade läxor med saken att göra? Ugglan utropade igen: – Helmer det är dags att göra läxorna! Han förstod ingenting, vad pratade den underliga fågeln om? Helmer hörde ett murrande bakom sig. Han vände sig om och till sin förvåning hade björnen inte dött. Den tittade på honom med ännu mer vildsinta ögon! Helmer backade några steg, den här gången hade han inte en chans! Han hade ju använt alla sina vapen i förra striden! Ugglan utbrast ännu en gång: – Helmer det är dags att göra läxorna!

Plötslig försvann allt, björnen, skogen, till och med ugglan! Helmer vaknade med ett ryck. Han satt på soffan i vardagsrummet. Hans mamma gick fram till honom med sina små stränga ögon, hon såg uppgiven ut: – HELMER! FÖR SISTA GÅNGEN, DET ÄR DAGS ATT GÖRA LÄXORNA! – Oh nej! Just när det var som mest spännande! Helmer lunkade iväg till sitt skrivbord. Han avskydde att göra läxorna. Han satte sig ner och började jobba. När han var klar läste han en bok. Han tyckte att böcker var som en bro till en annan värld, särskilt de som innehöll magi, monster, och episka strider!

– Dumma läxor! Jag vill bara sitta och fantisera! Varför är verkligheten så himla tråkig? Jag vill bara fly till nått magiskt ställe med krigare i deras skimrande rustningar som förblindar mig i solskenets gyllene flammor, tänkte Helmer. Däremot tyckte han att den verkliga världen inte var mycket att ha. Det fanns inga monster, inga episka strider. Det fanns bara skola, läxor, och det värsta monstren var myggor! När man flyr från verkligheten är det som om man raderar omgivningen. En fantasivärld är en plats där allt är som du vill att det ska vara, ett

land där man får uppleva sina vildaste och mest otroliga äventyr! Där kände Helmer sig betydelsefull. Han var en hjälte som utträttade stordåd. Han älskade känslan att vara mäktig och att kunna skydda de försvarslösa.

När mörkret sakta täckte himlen var Helmer i slumrandets värld och drömde om mäktiga krigare som bekämpade enorma monster! Han vaknade av att någon drog i hans hår. Det var hans lillebror Örjan: – Vakna Helmer! Det är morgon! Helmer släpade sina trötta fötter till köket, slukade i sig frukost och cyklade till skolan. Tystnaden på vägen avbröts av det dånande lätet från fiskmåsar. Plötsligt försvann omgivningen och cykelturen förvandlades snabbt till ett sjörövaräventyr. Helmer seglade med sina trogna kompanjoner, de hade slitna kläder och de som hade hår hade det grisigt och rufsigt. Alla hade repiga svärd. Styrmannen, en biffig och mycket uppmärksam pirat, skrek med sin djupa röst: – Kapten! Näslösa Per ramlade överbord! Helmer beordrade att man skulle lätta ankar. Han kastade av sig skjortan och hoppade ner i det glittrande havet! Stackars Per som inte kunde simma! Helmer tog tag i den drunknande piraten och drog honom till deras beväpnade skepp. Men just när han hade räddat sin kamrat blev han neddragen i havet av en kolossal och hal tentakel!

Återkomsten till verkligheten var otroligt smärtsam. Han flög över cykeln och landade med ansiktet först! Som tur var landade han i en gräsmatta i närheten. Det kändes som om hans mun, näsa och panna var stuckna av tusen getingar, han började blöda näsblod. Landningen var så plötslig att det tog några sekunder innan han förstod vad som hade hänt. Vilken otur han hade. Han kände hur hjärtat började dunka, en stark värme fyllde hans blod! Han knöt ihop nävarna. Helmer var förbannad! Varför kan jag inte vara mer uppmärksam, tänkte han. Helmer tyckte att han var en imbecill som lät sig själv bara tappa fokus. Tårarna började rinna, de var salta och brändes på de ytliga sårerna. Han lovade sig själv att aldrig fly från verkligheten igen. Han ville inte tappa kontrollen någonsin mer!

Timmarna på skolan gick plågsamt sakta. Äntligen dags för första rasten. Helmer började vandra runt på skolgården. Några av hans kompisar sprang fram till honom, en av de frågade: -Hörru Helmer! Vill du vara med och spela fotboll med oss? Helmer, som inte var mycket för sport, tackade artigt nej och fortsatte gå. Sedan satte han sig på en bänk och började titta runt. Plötsligt såg han en igelkott. – Sådana ser man inte varje dag! Han började märka en pirrande känsla bakom sina ögon. Han kände hur tankarna började flöda i hans huvud. Han blev frustrerad! Han skulle ju inte fly från den verkliga världen mer! Att ha ADHD är som en enorm röra, kände Helmer. Han satt sorgsen, men sedan började han förstå. Att fantisera var ett perfekt sätt att slappna av. Man behövde bara bestämma om det var rätt läge. Han kämpade inte längre emot, han lät den pirrande känslan ta över. Han förstod att resorna till sin fantasi var en del av honom, man kunde inte bara bli av med dem. Igelkotten började prata, den hade en ljus och skräckslagen röst: – Hjälpl! Skogen bränns ner av en förfärlig drake!

– Driiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiing! Helmer rycktes våldsamt tillbaka till verkligheten. Han tänkte förvåntansfullt: - Äventyret får fortsätta nästa rast!

SLUT